

[Justitsministeren.]

gået det, skyldes ikke, at jeg anser det for at være af underordnet betydning, men at jeg mener, at det er mindre egnet til at tage op i forbindelse med spørgsmålet om domstolenes uafhængighed. Så vidt jeg kan se, er sammenhængen imellem de to spørgsmål kun ringe. Domstolene vil være lige uafhængige, hvad enten adgangen til indbringelse for tredje instans er fri eller kræver bevilling, og hvad enten bevillingen meddeles af forvaltningen eller af domstolene. Spørgsmålet har forbindelse med instansordningen og med den nærmere udformning af reglerne om appel. Dette er spørgsmål, som naturligt falder inden for retsplejerådets arbejdsområde, og som det, for så vidt angår borgerlige sager, for øvrigt allerede er pålagt rådet at tage op. Jeg skal derfor blot foreslå, at vi afventer retsplejerådets overvejelser om dette spørgsmål.

Det ærede medlem hr. Johan Asmussen har i sin fremsættelsestale sagt, at det forekom ham at være et særlig heldigt tidspunkt at tage spørgsmålet om domstolenes uafhængighed op, fordi spørgsmålet ikke for øjeblikket har nogen speciel aktualitet og således kan drøftes og løses i en liden-skabsløs og uengageret atmosfære. Der er vel meget rigtigt heri. Man kan imidlertid også betragte sagen ud fra en anden synsvinkel. Hvis alle er enige om, at spørgsmålet om en yderligere sikring af domstolenes uafhængighed savner aktualitet, er det da rigtigt at tage spørgsmålet op? Har spørgsmålet så stor principiel betydning? Og er man i den grad indstillet på at eksperimentere, at det er berettiget at iværksætte et omfattende kommissionsarbejde? Bør spørgsmålet have prioritet fremfor andre og mere aktuelle spørgsmål? Jeg må her indskyde, at hvis spørgsmålet om domstolenes uafhængighed skal tages op til behandling, bør der være tale om en grundig og en tilbunds gående behandling; i særdeleshed når spørgsmålet savner aktuel betydning, vil det være uforsvarligt at gennemføre en hastebehandling. Jeg forstår derfor slet ikke, at forslagsstillerne vil pålægge en eventuel kommission at afslutte sit arbejde inden udløbet af 1965. Jeg tror i øvrigt, det vil vise sig vanskeligt at finde medlemmer til kommissionen, hvis dette vilkår opretholdes.

Min konklusion bliver herefter, at jeg ikke er i stand til at slutte mig til forslaget om nedsættelse af en kommission, hvis arbejdsopgave er afgrænset på den måde, det er sket i forslaget. Det er imidlertid en selvfølge, at jeg gerne deltager i fortsatte drøftelser af spørgsmålet om sikring af domstolenes uafhængighed. Sådanne drøftelser vil kunne kaste et nyt lys over de problemer, det ærede medlem har rejst, og måske også føre til fremdragelse af nye problemer, som vi må diskutere.

Af, hvad jeg har sagt, fremgår, at jeg mener, at den gældende retsplejeordning på én gang indebærer en garanti for domstolenes uafhængighed og giver domstolene en placering i vort samfundsliv, som er i god overensstemmelse med den demokratiske styreformens principper og dermed af afgørende betydning for domstolenes autoritet. Jeg vil imidlertid gerne tilføje, at nye synspunkter på dette område altid har min interesse, og skulle det vise sig at være en udbredt opfattelse i det høje ting, at spørgsmålet om domstolenes uafhængighed eller væsentlige specielle problemer vedrørende spørgsmålet trænger til en kommissionsbehandling, er der ingen afgørende grunde til at modsætte sig denne.

Ordføreren for forslagsstillerne (Johan Asmussen): På mit partis vegne må jeg allerførst takke den højtærede justitsminister for den interesse og grundighed, hvormed man har behandlet det forslag, som vi har fremsat.

Den højtærede justitsminister indledte sine bemærkninger med at slå fast, at det fundamentale princip i vort samfund på dette område var respekten for domstolene, og at der her i landet ikke var noget, der havde rokket ved eller rokkede ved respekten for vore domstole. Disse ord kan jeg fuldt ud tilslutte mig. Jeg tror, at respekten for vore domstole i virkeligheden altid har været fremherskende. Periodevis har man forsøgt at anføre eller ment at kunne anføre eksempler, der kunne antaste respekten, men den fundamentale respekt i befolkningen mener jeg har været til stede til alle tider, også for et halvt århundrede siden, omkring århundredskiftet, da en af den tids mest ansete juridiske skribenter, dr. jur. Carl Ussing, en overgang justitarius,